

ри, които носяла и прѣсочила на Корнеліѣ, а между това ѣ помолила да покаже и тя своитѣ скъпоцѣнны украшенія. Корнелія на този часъ обраща разговорътъ връзь другы нѣща, додѣ пристигнѣтъ отъ училището сыноветѣ ѣ, на които было врѣме да си дойдѣтъ.

Като си идватъ дѣцата и влѣзватъ въ стаѣктѣ при майкѣ си, Корнелія ги прѣдстави на гостянкѣтъ си и казва: *“Ето моитѣ безцѣнны камъниѣ и единственнытъ украшенія, които азъ почитамъ и за които ся най-много грымѣѣ.”*

И наистинѣ таквыѣ едни украшения, понеже сѣ силѣ и утвърженіе на общества, тѣ задаватъ на женѣтъ блескъ и хубость много по-голѣмѣ отъ всякѣ другѣ скъпѣ прѣмѣнѣ и гыздость.

Длъжность да любимъ Бога

Ный смы длѣжны да любимъ Бога нашійтъ Създатель о-свѣнъ за всичкыѣ му другы добрины еще и за това дѣ-то ни е далъ силѣтъ да можемъ да любимъ; защото като Създатель той можеше да ни създаде темеруты, наклѣмены, неспособны да любимъ и недостойны да ны любятъ, и слѣдователно неспособны и недостойны за онова най-го-лѣмото благополучіе на свѣтътъ, което осѣщамы и на кое-то ся наслаждаваемы когато виждамы че смы любезны на другы-тѣ.

Ако бы Богъ да ся оттегляше съвсѣмъ отъ земѣктѣ, то щѣхъ да липсатъ отъ ней не само всички онѣзи до-столюбезны свойства, които произвеждатъ любовьтъ, но и самата онази способность и сила: да любимъ; и тогазь ный щѣхмы като лошитѣ онѣзи духове да станемъ не само достойны за умразъ, но като тѣхъ щѣхмы и да ся мразимъ едни другы.

Всяко нѣщо което ся прѣдстави прѣдъ очитѣ ни на свѣ-тътъ изисква отъ насъ чувства които да съотвѣтствуютъ съ характерътъ му; тѣй сѣщо, ако е достойно за чуде-ніе има въ себе си природно и несумнително дарованіе за да ны прави да ся чудимъ; ако е достойно за почитаніе има дарованіе да привлечя нашето къмъ него почитаніе и